

SVINOVNÍČEK

Farní
časopis

Číslo 4/01
30. 9. 2001

Milí farníci, farnice a farničátka,

Vítám vás po prázdninách v novém školním roce a přeji všem (zejména školákům), aby byl co nejvíce úspěšný.

Každý z nás si může pod slovem úspěch představit něco jiného. Pro mě úspěch znamená například mít dobré vztahy s ostatními farníky, umět druhé ocenit, potěšit, když jsou smutní, podělit se o radost z prožitých zážitků.

O prázdninách jistě každý zažil mnoho krásného, jen je škoda, že tak málo z vás si na mě vzpomnělo a napsalo mi o tom. Těm, kteří tak učinili, moc děkuji.

Pokud nemáte hluboké duchovní zážitky, nevadí. Budu vám dnes vyprávět třeba zážitek prvního školního dne. Jistě že už se to většina z nás netýká a máme to za sebou, ale kdo by si rád nezavzpomínal?

Jsem moc rád, že máme i v tomto čísle příspěvek v rubrice „Poděkování.“ Myslím, že díky určitě ke křesťanskému životu patří. Stejně tak prosby, proto kdybyste potřebovali něco, s čím bychom vám mohli pomoci, určitě nám o tom napište.

Pro vás, kteří neradi píšete dlouhé články, mám novou rubriku „Dotazy.“ Možná máte nějaký více či méně duchovní dotaz, který by mohl zajímat více farníků. Napište nám ho a rádi ho otiskneme i s odpovědí otce Jana nebo otce Przemysława.

Těším se na další spolupráci.

Váš Svinovniček

Děkuji Ti prostě za to, že jsi
za to, že se nevejdeš do naší hlavy,
která je příliš logická
za to, že není možné Tě obejmout srdcem,
které je příliš nervózní
za to, že jsi tak blízký i vzdálený, ve všem jiný
za to, že jsi již nalezený i ještě nenalezený
že utíkáme od Tebe k Tobě
za to, že neděláme nic pro Tebe, ale všechno díky
Tobě
za to, že to co nemohu pochopit, nikdy není iluzí
za to, že mlčíš. Jenom my - sečtělí analfabeti
meleme jazykem.

(Jan Twardowski)

Dnes si povídáme ... s otcem jáhnem Przemyslawem

Otče Przemyslawe, v červenci jste přišel do naší farnosti jako nový jáhen. Můžete říct farníkům, odkud přesně pocházíte?

Pocházím z Varšavy, tam jsem žil do svých 21 let. Přesně bydlím v části města, která se nazývá Warszawa Mokotów Ksawerów. Je to vládní čtvrť, mým sousedem je například bývalý prezident, velvyslanec... Farnost je trochu zvláštní, byla založena počátkem 80. let. Bydleli tam většinou samí vojáci, policisté a příslušníci STB, dodneška je tam zákaz používání kleriky. Pracuje v ní 10 kněží, z toho tři cizinci: z Kolumbie, Běloruska a Arménie.

Proč jste se rozhodl pro kněžství?

Jsem z ateistické rodiny, oba rodiče byly ve straně. Byl jsem sice jako malý pokřtěný, ale žil jsem úplně jinak. Upadl jsem do závislosti na drogách a sexu a poznal jsem, kam vede tento život. Pomohl mi jeden kněz, kterého jsem potkal na hlavním nádraží ve Varšavě. Chtěl jsem po něm prachy, nic mi nedal, ale pozval mě na oběd a povídal si se mnou. Od té doby jsme se setkávali, pomohl mi nalézt cestu k Bohu, dostal jsem se z drog. Ukázal mi, že Bůh miluje a protože hlásání Boží lásky pomohlo mně, chtěl bych také pomáhat druhým lidem.

Kde jste studoval?

Dva roky jsem byl v semináři ve Varšavě, pak přišla krize, ze semináře jsem odešel. Pokračoval jsem na teologické fakultě jako laik v Krakově, tam jsem udělal 3. a část 4. ročníku, u toho jsem i pracoval a měl jsem dost peněz, ale cítil jsem, že to není život pro mě. Přišel jsem do Ostravy, kde jsem mluvil s Mons. Františkem Lobkowiczem. Přijal mě, půl roku jsem se ve Frenštátě na faře učil češtinu. 4. a 5. ročník jsem dokončil v Olomouci.

Proč jste se rozhodl přijet do České republiky?

Mám v Praze rodinu, Čechy mi byly vždycky blízké, cítím se tady dobře.

Jaké máte ve farnosti jako jáhen plány? Čeho byste chtěl dosáhnout, co zavést nebo naopak změnit?

Mým koníčkem je liturgie, chtěl bych, aby byla pěkná. Přivítal bych více zpěvu scholy během bohoslužeb. Byl bych taky rád, kdyby se lidé přestali bát presbytáře. Dospělí v kostele by třeba mohli číst čtení. Chtěl bych, aby se třeba skrze mé kázání lidé přestali bát Hospodina a začali ho milovat. Nechci, aby to vypadalo, že teď přišel chytrý chlapík a začne nám něco vykládat, ale abychom spolu žili to křesťanství.

Co se Vám v naší farnosti líbí?

Líbí se mi paprsky téměř rodinných vztahů v jednotlivých skupinkách ve farnosti, ještě by bylo fajn, kdyby byly otevřené. Také jsem několikrát přišel do kostela zrovna když se ženy přede mší modlily za kněze. Zažil jsem to poprvé v životě, je to krásné, že se za nás někdo modlí, moc to na mě zapůsobilo. Dík těm ženám!

Co rád děláte?

Strašně rád cestuji, procestoval jsem téměř celou Evropu. Také rád komunikuji s lidmi. Někdy si rád poslechnu tvrdou hudbu - hard rock nebo metal a jako asi každý člověk - rád spím.

Kdybyste chytil zlatou rybku a mohl si přát pro farnost tři přání, která by to byla?

1. aby lidé prožívali svůj vztah k Bohu osobně.
2. aby bylo více mladých lidí v kostele.
3. abychom se nebáli navzájem dávat, přijímat, projevovat si lásku. Myslím, že někdo má ty druhé rád a neumí jim to dát najevo. A když už je něco špatně, ať si to umíme říct do očí, upřímně.

Milí farníci,

začali jsme nový školní rok - v tuto chvíli je už v plném proudu. Každý máme svoje plány a představy o tom, jak ho prožít, a také jistě i já ve „své“ farnosti bych rád to či ono.

S Boží pomocí a s pomocí mnohých spolupracovníků se během uplynulých měsíců podařilo dát dohromady v oblasti pastorační péče o děti některé ze základních struktur a aktivit, které jsou nutné pro život farnosti.

Funguje vyučování náboženství, pravidelně se schází scholka, daří se středeční adorační odpoledne za děti. Pro děti se příležitostně organizují různé aktivity, také se postupnými kroky buduje farní hřiště a farní posezení.

Můj plán a konkrétní představa je postupné zavedení bohoslužeb pro děti, popř. bohoslužeb pro děti a mládež. Už zde bylo několik pokusů, ale s výjimkou časově omezených příprav dětí k přijetí svátostí se nikdy nepodařilo v naší farnosti zavést dlouhodobě jednu mši sv., která by svým charakterem byla trvale zaměřena na děti, popř. mládež. Byl bych rád, kdyby od měsíce října každá páteční mše sv. byla pro děti. Chci vyzvat naši farnost, (zvláště rodiče ale také prarodiče) ke spolupráci v tomto školním roce na realizaci tohoto záměru. Kéž nám Pán Bůh v tomto našem záměru požehná.

(o. Jan)

Neděle

A zase je neděle - DEN PÁNĚ.. Děkuji Ti dobrý Bože, že jsme se probudili do nového dne a můžeme jít celá rodina do našeho kostela.

Velice mě těší, když přicházíme ke kostelu a vidím rodiny s malými dětmi a kočárky přicházet také slavit nedělní mši svatou. Ve skrytu duše mě uklidňuje, že nejenom já, ale více z nás má stejný údel - těžký úkol udržet naše nejmenší v tichoučku a klidečku co nejdéle část bohoslužby.

Někdy se to daří lépe, jindy je to horší, a proto bych chtěla tímto poděkovat našemu otci Janovi a všem farníkům, že jsou shovívaví a trpěliví, když někdy ten drobeček zavýskne nebo se rozběhne směrem k oltáři, ba dokonce si začne vynucovat své a rozkřičí se na celý kostel. Musím říci z vlastní zkušenosti, že v tu chvíli je nejvíce zpoceny ten rodič, který chce situaci urychleně zastavit a svého potomka uklidnit.

Moc krásné je, když otec Jan při modlitbě otče náš zavolá k oltáři všechny ratolesti a děti vystřelí ze všech koutů našeho kostela dopředu. Myslím si, že jsou moc rády, že mohou být tak blízko. Také udělování křížů na čelo při svatém přijímání je pro malé děti chvíle, na kterou čekají celou mši svatou.

Děkuji Ti dobrý Bože za dnešní nedělní bohoslužbu, i když jsem ji nemohla prožít tak soustředěně a v klidu jako většina těch, kteří již vedle sebe nemají malinké děti. Mnohokrát děkuji a těším se na další neděli, až budeme moci jít na mši svatou opět celá rodina .

(Daniela Šolcová)

První školní den

Asi to všichni znáte, jsou děti, které se do školy těší, pak jsou i takové, které se netěší vůbec nebo jen trochu.

Naše dcerka se do školy těšila už dlouho. Když o Vánocích dostala lyže, s trochu posmutnělou tvářičkou si posteskla: „Maminko Ježíšek asi nechce, abych šla do školy. Vždyť mi místo aktovky přinesl lyže.“ Abychom její obavy rozptýlili, začali jsme pomalu podle seznamu nakupovat pastelky, barvičky, atd.

Aktovky se konečně dočkala o prázdninách na své narozeniny. A od té doby babičky, dědečkové a vůbec všichni, kdo nás navštívili, povinně absolvovali prohlídku školních potřeb. Nám rodičům každým večer podávala hlášení o tom, co ještě chybí a je třeba koupit. Jistě chápete, že v našem vlastním zájmu jsme si pospíšili, aby byl její seznam co nejdříve úplný. Čím více se blížil datum nástupu do školy, tím více naši holčičku zaměstnával další problém. Přišla s otázkou: „Co si první den obleču? Mám mít vlásky v culíku, copánku nebo jen tak?“ A opět jsme byli všichni v roli poradců a zvažovali, zda budou lepší červené nebo modré šatičky.

Konečně nastalo ráno 3. září. Naše dcerka nás krátce po páté vzbudila. Bála se, abychom nezaspali a stihli nachystat svačinku. Marně jsme ji přemlouvali, aby šla ještě spinkat. Marně jsme vysvětlovali, že první den ve škole bude krátký a hlad ji určitě trápit nebude.

Dopadlo to tak, že jsme odcházeli do školy s plnou aktovkou včetně svačiny a kdyby tatínek nezasáhl, máme i pytlík s cvičebním úbořem.

Ve škole se posadila vedle své kamarádky. Pozorně si prohlížela paní učitelku, která se jim představila a hezky je přivítala. Asi po hodině se s dětmi rozloučila a poslala je domů. Cestou vrtalo naší školačce hlavou, proč je paní učitelka pustila domů, když se ještě nic nenaučili.

My jí teď jen přejeme, aby jí i ostatním dětem to školní nadšení chvilku vydrželo.

(Monika Brumovská)

Poděkování za úklid, výzdobu kostela a fary

Chtěl bych na těchto několika řádcích vyslovit upřímné poděkování všem z vás, kteří se vždy ochotně podílíte na našich pátečních úklidových brigádách a to v duchu starého sloganu, že totiž „pořádku si nikdo ani nevšimne, ale je-li někde trocha špíny, hned se všichni ptají, proč to někdo neuklidil.“

Přijímáme pořádek a výzdobu kostela jako naprostou samozřejmost. Situace byla zvláště obtížná v několika posledních týdnech. Dokončovaly se zednické a malířské práce na sanačních omítkách v kostele (srpen), vzápětí se budovala technologická místnost ve věži kostela (září). Vždy to znamenalo spousty špíny a prachu a následně pak mimořádný úklid. Za organizování a řízení úklidových brigád patří poděkování sl. Radce Palačkové a také p. Malínkové za realizování krásné květinové výzdoby.

Upřímné Pán Bůh zaplat' !

(o. Jan)

Nejkrásnější dny mých prázdnin

Letošní prázdniny jsem měla přímo nabyté krásnými zážitky. Byla jsem na chalupě v Beskydech, na vandru po Rychlebských horách a v Roháčích. Ale nejkrásnější chvíle jsem prožila na skautském táboře v Dolní lomné u Jablunkova. Náš skaut je kromě jiného taky nábožensky zaměřený a snad i proto se mi tam tolik líbí.

Naše středisko se nazývá Polárka a vedoucí střediska je Petr Červenka, přezdíváný Baghíra. Jsme rozděleni do pěti oddílů, menší děti jsou světlušky a vlčata, starší se jmenují roveři a rengers, ti jsou bráni jako jeden oddíl.

Tábor je pro nás všechny každoročně vyvrcholením celé naší organizace a není člověka, který by se na něj celý rok netěšil. Celý tábor hrajeme etapovou hru, která je obyčejně zakončena hledáním pokladu. Plníme různé bobříky, např. bobřík mlčení znamená 24 hodin nepromluvit. Učíme se dalším praktickým činnostem jako je řezání dříví, topení, vaření.

Tábor si stavíme sami, ovšem světlušky a vlčata přijedou později, až je tábor postavený. Období, kdy stavíme tábor, nazýváme předvoj.

Jak vypadá takový táborový den skautek? V 7 ráno je budíček a rozcvička, poté následuje chvilka na osobní hygienu a úklid. Probíhá bodování úklidu ve stanech a pak se modlíme ranní modlitbu. Kolem 8 snídáme a následuje nástup. Na nástupu nám Baghíra řekne, jaký je program pro jednotlivé oddíly. Následuje program jako je nošení dříví z lesa, řezání nebo hraní různých her. Mezitím je dopolední svačinka a potom oběd. Do 3 hodin máme odpolední klid, po něm bývá další program, obyčejně etapová hra, odpolední svačinka a večeře. Při večerním nástupu se rozdávají dopisy, určují se hlídky a sundává se vlajka ze stožáru. Den zakončíme večerní modlitbou a večerka je v 9.30.

Každou neděli chodíme na mši do Horní Lomné vzdálené asi 4 km od tábora. Někdy k nám také přijíždí na návštěvu otec Gazda a slouží mši v námi zhotovené kapličce nedaleko tábora.

Přes rok se ovšem také nenudíme, máme plno aktivit a výprav. Máte-li zájem přijít mezi nás, rádi přivítáme nové členy malé i velké.

(Helenka S.)

Jak se žije au-pair

Poslední dobou se v mnoha městech objevují reklamy na au-pair pobyty. Slibují zdokonalení v angličtině, poznání nových přátel a nějaký ten menší výdělek. Co skutečně au-pair pobyt obnáší a jak vypadá život v cizí rodině? O těchto prázdninách jsem si to vyzkoušela, proto bych se ráda podělila o své zkušenosti s těmi, kdo nad touto možností přemýšlejí nebo které to prostě zajímá. Nemůžu podat celkový obraz anglických rodin, píšu pouze o zkušenostech, které jsem nasbírala v jedné rodině, v níž jsem žila a pracovala.

Žila jsem měsíc v anglické rodině na okraji Londýna a starala se o dvě děti Annalisu (11 let) a Hayley (8 let). Au-pair v anglické rodině neznamena služka, je to spíše starší sestra nebo kamarádka dětí, která se o ně stará a ony ji musí poslouchat. Starat se o dvě odrostlejší děti v Anglii je hodně podobné jako u nás, spočívá to především ve společných hrách, přípravě jídel, úklidu po dětech, praní prádla, vycházkách do parků...jen se všechno dělá trochu jiným způsobem. Naše děti jsou vychovávány v porovnání s anglickými dětmi mnohem přísněji. Anglické děti především nepracují ani se nepodílí na žádných domácích pracích. Jejich prací je hrát si a dělat to, co je baví. Dětská přání a nápady jsou vždy přijímány s respektem a úctou, děti se nikdy nesmí bít a v podstatě se netrestají. V nejhorším případě jsou vybíduty, aby se omluvily. Mají k dispozici spoustu hraček, počítač, různé hry, sportovní vybavení a všechno, co by mohlo rozvíjet jejich osobnost, přesto nejvíc času tráví před televizí. Materiální bohatství je bohužel často příčinou jejich duchovní chudoby, nejsou vedeny k úctě k věcem, jídlu, někdy si neváží ani práce druhého.

Nechci však, aby to vyznělo, že anglické děti jsou prostě neschopné a rozmazlené. Myslím, že děti jsou všude stejné, anglické děti taky ztrácejí čas pro hadrovou panenku, jezdí na koloběžkách, hrají stejné hry, pláčejí pro stejné věci...to dospělí určují kultury a děti jsou jejich obrazem. Z hlediska vědomostí jsou anglické děti určitě dál než naše děti v jejich věku, protože mají k dispozici spoustu věcí a také chodí do školy mnohem dříve (do soukromých škol ve 4 letech, do státních v 5 letech).

Vařit pro děti není těžké, většina jídel jsou polotovary, je to spíš časově náročné. Podotýkám, že v Anglii se jí trochu jinak než u nás. Hlavní jídlo jí večer a v poledne by měli jíst jen něco lehčího, ale moje děti jedly dvakrát denně teplé jídlo. Nemají moc velký sortiment. Jí jen to, co jim chutná, opakují asi 5 jídel stále dokola. Nic nesolí, všechno jí suché, pijí vodu, čaj s mlékem nebo mléko. Průměrně dvakrát týdně si zajdou na oběd do restaurace.

Moc se mi líbilo, že za celou dobu pobytu jsem se ani jednou nesetkala s jakoukoliv formou rasismu. Londýn je nejen centrem Anglie, ale také takové malé centrum světa. Setkávají se tu všechny kultury a národy, žijí a pracují zde lidé z Austrálie, Egypta, Indie, Iráku, Afriky, Japonska...Každý si zachovává své národní zvyky i oblečení, takže po ulicích chodí Turci v turbanech, zahalené ženy z Východu, černoši s dredy a s copánky...Všichni se chovají přátelsky a jsou ochotní povídat si s vámi a pozvat vás třeba na skleničku vína.

Také děti chodí do školy s dětmi cizinců, takže se už od malička setkávají s různými kulturami a připadá jim to normální. Často zvou děti cizinců na návštěvu, takže jsem se mohla seznámit i s nimi. Návštěvy v anglických domácnostech jsou většinou celodenní a cizí dítě dostane vše co domácí včetně oběda a třeba i lístků do kina.

Pobyt au-pair je určitě dobrá zkušenost, kterou bych doporučila především hodně trpělivým a tolerantním dívkám. Anglické děti v žádném případě nejsou zlé, umí být velmi milé, obejmout a políbit nebo říct spoustu milých slov. V případě, že se chovají pro vás nepříjemně, je třeba jim to říct a v žádném případě to v sobě nedusit. Většinou si totiž vůbec neuvědomují, že něco dělají špatně a rády přijmou vaši dobře míněnou radu nebo výtka. Jednou jsem si s nimi večer povídala o tom, co mi vadí a vyprávěla jim, jak se chovají v podobných situacích české děti. Nepřikládala jsem tomuto rozhovoru velký význam, ale ony si ho dobře zapamatovaly a až do konce pobytu se mě každý večer chodily ptát, jestli dnes byly tak hodné jako české děti. Většinou jsem je pochválila, i když si myslím, že nejsou tak hodné jako české děti, protože české děti jsou pro mě nejhodnější na světě.

(Petra Nejedlá)

Poděkování

Vidím to před očima jako dnes, když jsme si na Silvestra o půlnoci připíjeli na nové tisíciletí, přáli jsme si hodně štěstí, zdraví a pohody. Všichni jsme tomu věřili, byli jsme moc šťastní. Naše dcerka Kristýnka chodila ráda do kostela. Začala se připravovat k prvnímu svatému přijímání. I když jsem věřící, do kostela jsem nechodila. Místo abych tam dovedla dcerku já, přivedla mě tam ona. Je velmi chytrá a inteligentní. Měli jsme velké plány.

O to víc nás zasáhla zpráva o zákeřné nemoci. Prožívali jsme s manželem a synem Honzíkem nejtěžší období našeho života. Nikdo z nás si nedokázal vysvětlit, proč zrovna naši dceru musela zasáhnout tak zlá nemoc. Člověka hned napadá otázka: „Proč nebo za co má dítě tak trpět?“ Pro mnohé z nás je těžké srovnat si to s představou milosrdného a milujícího Boha, ale On má své plány, kterým my nemůžeme rozumět hned. Kristýnčina nemoc byla sice silná rána, ale na druhé straně je pravda, že skrze ni jsme uvěřili v Boha. Zní to neuvěřitelně, ale tam, kde padají všechny lidské naděje, nastupuje víra v Boží moc, která je neomezená. Začala jsem věřit tomu, že Bůh léčí. Také Kristýnka celou dobu věřila, v nemocnici byla pokřtěná a u prvního svatého přijímání. Častokrát v nemocnici opakovala, že se těší do kostela a do náboženství a museli jsme jí slíbit, že tam spolu půjdeme hned jakmile to bude možné. Můj manžel mi byl celou dobu velkou oporou a snažil se mi co nejvíce pomáhat. Prožívá-li člověk utrpení, vždycky se mění. Také náš vzájemný manželský vztah se měnil, myslím, že po tom všem, co jsme spolu prožili, je náš vztah mnohem krásnější a hlubší.

Když jsme uvěřili, že je to pravda a musíme začít bojovat, aby se uzdravila, snažili jsme se zapojit všechny své síly. Osm měsíců den ze dne jsem čerpala sílu a snažila se Kristýnce dodávat optimismus. Po dlouhé a velmi náročné léčbě se nám to povedlo. Teď se Kristýnčin stav viditelně zlepšuje a je ve velmi dobré náladě a pohodě.

Chtěla bych z celého srdce poděkovat otci Janovi a katechetce Petře Nejedlé za modlitby o uzdravení a za jejich oporu a lásku, kterou jí při léčbě věnovali. Také bych chtěla poděkovat p. primáři Šterbovi z dětské onkologie v Brně včetně lékařů a sestřiček, p. doktorce Špačkové a všem lékařům a sestřičkám z dětské hematologie v Porubě, babičce, celé rodině a všem hodným lidem, kteří za námi stáli a modlili se za uzdravení Kristýnky.

Děkujeme za vše.

(p. Žilová)

Ahoj!

Moc všem děkuji, že jste se za mě modlili, když jsem byla nemocná, ale hlavně mamince, že po celou dobu léčby byla u mě. Taky tatínkovi, ten mi pořídil pejska, a bráchovi Honzíkovi, že mi kupoval dárky. Moc pozdravuji a těším se na moji kamarádku Helenku z náboženství, už se brzo uvidíme.

Moc se těším do kostela a na slavnostní mši svatou, kterou mi připraví otec Jan za moje uzdravení, a také do náboženství.

Ať přijdou všichni, kteří mě mají rádi a mysleli na mě.

(Kristýnka Žilová, 9 let)

Stránka pro rodinu

Osmisměrka:

Po vyškrtání zůstane v tajence 11 písmen, které mají vztah k svinovskému kostelu.

Bílovecká, Bohumínská, bří Sedláčků,
Do Luk, Dr Kudely, Hašlerova, Hrabyň-
ská, Hradecká, Husova, Hutní, K lesu,
Kolmá, Kosá, Králka, Polanecká, Polní,
Polská, Psohlavců, Radhošťská, Rudná,
Tichá, U Hrůbků

Pozn. Redakce: omlouváme se za chyby v osmisměrce v minulém čísle a upřímně děkujeme autory za upozornění i za další osmisměrky.

Hádanka: pro malé i velké

Nemá křídla, ale letí,
nemá nohy, ale běží.
Na vysoké radní věži
hodiny ho přísně střeží.
(čas)

Na hladině bíle plane,
manžety má umáchané.
Rusalku má za ženu,
bydlí spolu v bazénu.
(leknín)

Něco pro zasmání:

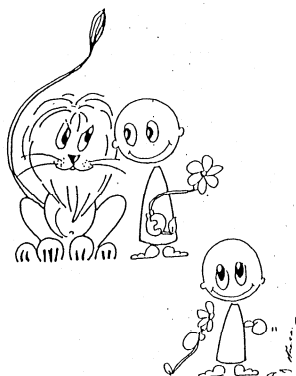
„Mami,“ ptá se dcerka, „proč jsi tak ztloustla?“
„Protože čekám tvého bratříčka.“
Holka chvíli přemýšlí a pak říká:
„Tak teď už vím, proč tak ztloustl náš pan farář.
Včera nám v hodině náboženství oznámil, že čeká
svého nadřízeného, pana vikáře.“

„Jeníku,“ říká učitelka ve škole.
„Řekni nám budoucí čas od slovesa zpívat.“
„Budu spát?“

Úkol pro celou rodinu:

Popovídejte si s dětmi
o tomto blahoslovenství.

Blahoslavení ^{vi} /_{ti}/

Z historie svinovské farnosti

V tomto čísle bychom se chtěli snažit přiblížit interiér kostela postupně po jednotlivých částech.

Hlavní oltář- byl již v roce 1928 zadán na vypracování státní odborné škole pro zpracování kamene v Supíkovcích. Oltář je částečně z mramoru. Skládá se ze tří částí, první se nazývá menza (tj.stolní mramorová deska na oltáři), druhá je svatostánek a třetí je samotná socha Krista Krále.

Sochy všech oltářů včetně sochy Krista Krále zhotovil akademický sochař mistr Julius Pelikán z Olomouce. Socha Krista Krále je zhotovena z kararského mramoru a váží 1200 kg. Stála asi 23 000 Kč, reliéfy každý 8 000 Kč. Zednickou práci dělal pan Matoušek, zedník z rourovny.

Sochy byly posvěceny na svátek Krista Krále roku 1931 poslancem Rýparem na velké mši svaté. Odpoledne pak pan farář Šec posvětil reliéfy na vedlejších oltářích.

Na pravém boční oltáři (z pohledu lidu) se nachází reliéf svatého Josefa, který drží za ruku malého Ježíška, v druhé ruce má lilii - symbol čistoty.

Pravý boční oltář (z pohledu lidu) zobrazuje reliéf Panny Marie svatohostýnské. V náruči drží Ježíška, který vrhá blesky. Podle svatohostýnské legendy se lidé modlili při nájezdu Tatarů k Panně Marii o pomoc. Ta seslala blesky a zničila tím tatarský tábor.

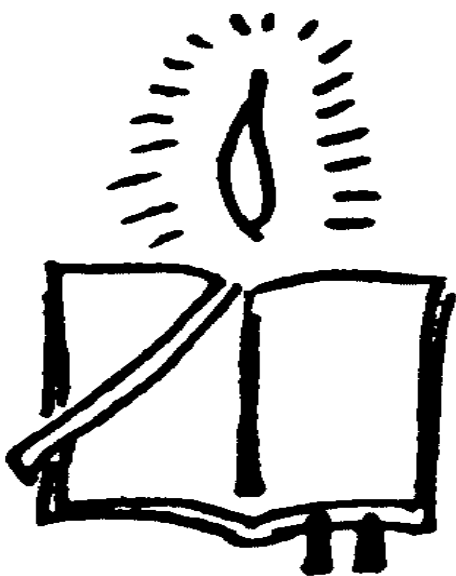
Kazatelnu zhotovila v roce 1932 odborná škola pro zpracování kamene také v Supíkovcích. Dříve se kázalo z nízké dřevěné kazatelny, která stála na místě dnešního oltáře svatého Josefa. Odtamtud bylo však špatně slyšet, proto byla postavena nová mramorová kazatelna. Obsahuje 8 800 kg mramoru a železa. Jen horní část váží 1 200 kg a je upevněna na zdi. Kazatelna má betonové základy až na půdě. Zábradlí bylo původně černé, železné, umělecky tepané, ale kámen kolem tyčí rezivěl, proto ho roku 1933 nahradili mramorovým. Na kazatelně jsou obrazy čtyř evangelistů , zleva Matouš se symbolem dítěte, pak Marek se lvem, Lukáš s býkem a Jan s orlem.

(převzato z farní kroniky)

Pastorační plán na rok 2001

- měsíc říjen - měsíc modlitby růžence
- každý pátek v 17,30 hod. bude večerní mše sv. věnovaná dětem
- 7. – 15.října: nověna ke cti sv. Hedviky při příležitosti 5.výročí vzniku ostravsko-opavské diecéze
- úterý 16.října: svátek sv. Hedviky - hlavní patronky ostravsko-opavské diecéze a Slezska
- sobota 20.října v 15,00 hod.: svěcení kostela sv. Hedviky v Krásném Poli
- neděle 21.října: den modliteb za misie
- čtvrtek 1.listopadu: slavnost Všech svatých
6,45 hod. slavná mše sv.
18,30 hod. slavná mše sv. při které Pěvecký chrámový sbor konkatedrály Panny Marie z Opavy provede Mši D-dur od W.A.Mozarta
- pátek 2. listopadu: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (dušičky)
6,45 hod. mše sv.
18,30 hod. mše sv.
- 1. – 8.listopadu : týden modliteb za zemřelé
- neděle 4.listopadu v 15,00 hod.: dušičková pobožnost na hřbitově
- neděle 25.listopadu: slavnost Krista Krále – patrocinium kostela – svinovský krmáš
8,10 hod. mše sv. se sborovým zpěvem
10,10 hod. slavná mše sv. za všechny farníky a svinovské spoluobčany
- úterý 27.listopadu v 17,30 hod.: mše sv. za zemřelé farníky a svinovské spoluobčany
- neděle 2.prosince: zahájení adventní přípravy - posvěcení adventního věnce
- neděle 30.prosince: svátek Svaté Rodiny – obnova manželských slibů

- **Termíny sbírek :**
- Vždy druhou neděli v měsíci se koná sbírka na opravy

- **Další řádné sbírky :**
- Sbírka na misie: 21.října
- Sbírka na charitu: 2.listopadu - Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

(Plán je pouze orientační – pro přesnější informaci je nutno sledovat ohlášky v kostele)

Milí farníci,

dnešní příspěvek vybočuje z řady těch předcházejících tím, že o následující svátosti neexistují žádné tabulky či statistiky. Tou svátostí je svátost smíření.

Neznamená to však, že by se tato svátost neudělovala, spíše naopak.

Jsou o ni napsány celé teologické knihy, bohoslovci v semináři věnují sv. smíření celý studijní blok, pro kněze v duchovní správě je tato svátost jedním z pilířů jeho působení. Přesto je tato svátost opředena mnoha nedorozuměními a negativními předsudky.

Pro svátost smíření (nebo jak se říká postaru pro zpověď), platí v tom nejzákladnějším smyslu dvě základní výpovědi. První je teologická a druhá praktická. Nejprve tedy k té první výpovědi:

1. Sv. smíření je jedna ze sedmi svátostí a tedy je to dle obecné definice svátosti viditelné znamení neviditelné Boží milosti. Konkrétně řečeno skrze osobu kněze - zpovědníka = viditelné znamení - člověk zakouší neviditelnou Boží milost = odpuštění hříchů.

Ze strany Boží platí učení o nekonečné Boží dobrotě a milosrdenství.

Ze strany člověka je nutno v srdci zachovat 5 základních kroků, které se učí již každé dítě v náboženství = poznat své hříchy, upřímně jich litovat, vyznat se z nich, chtít se polepšit a nějakým způsobem projevit tuto snahu i navenek. Pokud jeden z těchto kroků úplně chybí, proces Božího odpuštění se nemůže na člověku realizovat a zase naopak řečeno, je-li zde alespoň minimální snaha (a Pán Bůh vidí do srdce každého člověka), pak člověk Boží milosrdenství ve zpovědi může dnes a denně prožívat.

2. Prakticky se pak mnozí ptají : jak často přistupovat ke sv. smíření ?

Ze strany církve existují pouze tyto dva závazné pokyny :

a. alespoň jednou za rok v době velikonoční

b. v případě těžkého hříchu (zde může být debata, co je to těžký hřích ?)

Vše ostatní je ponecháno na konkrétních věřících a jejich životní situaci, neboť je jistě zřejmé, že jinak svůj život zvládá člověk ve svých 20-ti letech, jinak otec nebo matka v rámci rodinných vztahů. a z jiné perspektivy vidí člověk život ve svých 70-ti letech.

V běžné praxi je mnohde zavedena zpověď vždy na 1. pátek v měsíci – a tato praxe je chvályhodná, někteří

však přistupují ke sv. smíření 1x / 2 měsíce, jiní 1x / čtvrt roku – většinou před vánocemi, velikonoce, o prázdninách na některém z poutních míst a před slavností Všetech svatých a dušičkami.

Svátost smíření nemusí nutně být jen záležitostí těžkých a smrtelných hříchů, ale také „zbožnou praxí“ k prohloubení vztahu k Bohu, tzv. zpovědí ze zbožnosti. Ta je výrazem úsilí o stále prožívání vnitřní snahy být lepším člověkem.

(o. Jan)

Tajemně jsi do nás vstoupil, jsme tvůj portál jsme tvůj chrám.

Tato píseň zazněla z úst mladých věřících lidí na Svatém kopečku v bazilice Panny Marie 15. září při příležitosti posvěcení nového CD Animi Uny a Střípků..Toto dílo s názvem ABBA OTČE bylo posvěceno biskupem ostravsko-opavským Františkem Lobkowiczem a tím posláno do světa, aby Boží milost mohla tajemně vstupovat do srdce každého člověka, který si tento nosič koupí. Atmosféra, která byla znát při koncertu a poté při samotném posvěcení díla, svědčí jen o tom, že to tito mladí lidé myslí se svou vírou vážně. S vděčností a láskou se dělí o tento dar zpěvu.

Na albu ABBA OTČE naleznete hymny různých světových setkání mládeže se svatým otcem počínaje Čenstochovou a končící Římem, a také různé písně, které zazněly na setkáních mládeže u nás.

Tento nosič se dá zakoupit v jakékoli křesťanské prodejně a objednat si ho můžete na adrese: Sdružení Telepace - kostelní nám. 2., Ostrava, tel.:069/6116408

Kéž jsme i my připraveni stávat se chrámem pro Boha, aby mohl do nás tajemně vstoupit třeba i skrze tuhle muziku a my abychom byli ochotni ze sebe taky alespoň nějaký kousek darovat pro druhé.

(Lukáš)

Informace

1. S příchodem otce jáhna Przemyslawa nastala možnost návštěv u nemocných se svatým přijímáním. Máte-li v rodině nebo ve svém okolí nemocné, kteří by této možnosti rádi využili, kontaktujte se osobně nebo zavolejte otci jáhnovi na tel. číslo 0604/33 55 54.
2. Vyučování náboženství probíhá na faře každou středu.
 - 1 a 2. třída ve 14.00
 - 2.a 3. třída v 15.00
 - 4. a 5. třída v 16.00
 - 6., 7. a 8 třída chlapci v 14.30
 - 8. a 9. třída v 16.30Ještě stále se mohou přihlásit nové děti a vyzýváme rodiče, aby této možnosti pro své děti využili.
3. Během výuky náboženství (od 14.00 do 17.15 hod.) probíhá v kostele adorace. Prosíme všechny, kdo se v tuto dobu mohou přijít modlit za děti, aby se zapsali v kostele na rozpis.
4. Malá schola má zkoušky každý pátek v 16.15 na faře. Rádi mezi sebe přivítáme další nové děti.
5. Ministrantské schůzky se konají od 6. října každou druhou sobotu v měsíci.
6. Prosíme farníky, aby přišli na podzimní úklid farní zahrady, který se bude konat 10.listopadu.
7. Od října bude každý pátek v 17.30 sloužena mše pro děti a jejich rodiče.
8. Sdružení TELEPACE ve spolupráci s Klaunským divadlem Mimo vás zve na představení herce Miroslava Částka „Dokonalá svoboda.“ Uskuteční se 14. října v 18. 00 v budově Sdružení TELEPACE na Kostelním náměstí v Ostravě.

Farní tábor v Kunčicích pod Ondřejníkem

V polovině prázdnin jsme spolu s dětmi z náboženství vyrazili na první farní tábor. Když jsme odjeli do Beskyd, nebe se beznadějně zatáhlo a vydrželo tak po celý pobyt na faře v Kunčicích. Většina dospělých by z toho určitě propadla špatné náladě, ale my ani děti rozhodně ne. Jejich hravost stejně jako program plný soutěží a her, který pro ně připravili vedoucí tábora, jim neumožňoval nechat se ovlivnit rozmary počasí.

Chvilími protrhaná mračna dokonce dovolovala vyrazet na krátké výlety do okolí. Vedle fary, kde jsme byli ubytovaní, stál kunčický kostel. Tam jsme se s dětmi a otcem Janem, který nás přijel navštívit, zúčastnili mše svaté. Děti zde zpívali a pak jsme se hráli fotbalový zápas s místními ministranty a ministrantkami.

Každý večer se děti nemohly dočkat pohádky na dobrou noc nebo spíše příběhu. Předčítali jsme jim příběh Cantrewillského strašidla, které mělo velký úspěch především proto, že se při čtení doopravdy strašilo.

Poslední den se počasí definitivně umoudřilo, takže jsme zvládli opékání párků a táborák, při kterém jsme vyhodnotili celotýdenní hru v družstvech. Obě družstva obdržela krásnou ručně malovanou medaili, kterou pro děti vyráběl Honza Blažek.

Myslím, že tábor se všem dětem líbil. Když jsem z nich jako správná maminka loudila, jestli se jim chce domů nebo jestli se jim stýská, naprosto jasně mi odpověděli, že ne.

Doufám, že příští rok pojedeme znovu a vzpomínky na tábor, hry, soutěže, večerní čtení i stezku odvahy, kterou všichni odvážně absolvovali, jim zůstanou napořád.

(Pavla Blažková)

Malá schola

Malá schola je v naší farnosti novou aktivitou, jenž vznikla začátkem druhého pololetí minulého školního roku. Již v tak krátké době dosáhla velkého úspěchu.

Jistě jste si všimli, že každý druhý týden obohacovala zpěvem svých dětských hlásek nedělní mši svatou.

Děti v malé schole jsou šikovné, plné humoru a energie a pod skvělým vedením Lukáše a Petry jsou schopny dosáhnout pěkných výsledků.

Nemyslete si ale, že při setkání malé scholy děti jen sedí a učí se písničky. Oba oblíbení vedoucí mají vždy připraveno plno zajímavých her a jiné zábavy. Když mají děti chuť, Petra je učí i tancovat. Dětem se to moc líbí a jde jim to velmi dobře.

Umí už mazurku, polku a dokonce i rock-n-rol.

Chtěli byste taky zažít spoustu legrace a zpívat s dětmi při mši svaté? Přijďte v pátek v 16:15 hodin na naše pravidelné setkání. Všechny vás rádi uvidíme a přijmeme do svého společenství.

(Helenka)